

TANDORI DEZSŐ VERSEI

KERÍTÉS

A vízparton a kerítés
úgy lóg, iszapba taposva,
mint eltört végtagok.
Éjszaka. Rázza a szél. Megakad a lábam.
Egy csónak vergődik a nádban,
a víz mintha ólomhoz ütné.

Állok. S lassan önkívületté
válík bennem a kopogás,
ahogy a szél rugdossa fent
a hold behorpadt konzervdobozát,
pattogzik a hólyagos ég,
mint festék a csónak oldalán.

De legbelül csak némaság.
Hogy csoportba verődnek,
mint dermedt hangzatok,
körülfállnak a fák,
némán fúrják a levegőt,
a rezzenetlen égi iszapot:

és már a szájon bugyborog
a gyűlölet, és kráterek a lábnyomok,
s egymásba süllyeszti nehéz,
szétmálló tömbjeit a víz a földdel —

Rázza a szél a kerítést.

1959

THE HEART OF THE MATTER

Engedd meg nekik, hogy elhagyjanak,
kiket nekem elhagynom nem szabad.
Követetlen kell, hogy kövessék:
nem tehetek jelet, hát
ne hagyd, hogy eldobáljam
kis tárgyaim, tedd, hogy csak úgy
egyszerre ne legyenek nálam.

És még vigyázz:

ami marad, az — egyetlen legyen,
s így már kicsit Te légy. Egy rohanás, mely
annyira nem enyém, hogy megelőzhet,
bevár, felfog és megállít magába —
ék szorul így a fába.

Akkor majd minden, ami eddig
alkalmam volt — a föld — megüt.
De már annyira mindenütt, hogy
az már nem lesz a föld sem.

1960

ÖNARC KÉP 1965 - BŐL

Bocsánatkérő mosollyal
mint alkinek rongyos a feje
madárijesztője se semminek
jársz-kelsz szíve-hagyott kegyelemben

KOAN BEL CANTO

Már csak azt a jövő időt
kívánom, ami elmúlt.
Ne legyen több pillanatom,
ami előtte nem volt.

Feledhessen, ami leszek.
Az legyen, ami nélkül.
S én — mint aki félrehajol
egy teljes térnyi szélből.

1966

CHANSON SPIRITUELLE

Rések, miket a nyár ütött,
hullnak ágaikról az úrbe.
Színhelye vagy csupán egy változásnak.
Ha jelenléte vagy — megölné.

E G Y R E . . .

Egyre kevesebbet tudok
magamról? vagy mintha napba kellene
néznem, bármerre fordulok — egyetlen
érzékkel vett körül valami
isten? és most már egyre többször
verődöm vissza ugyanúgy: amíg majd
mindenemet végképp egyféléként
kapom vissza? Megréműlök... mi készül...
ide-oda verődöm... el-
egyetlenedve. Van, ahogy már lennem se kell, és
akkor már, úgy, meg sem vagyok.

MINDEN HOGY KITÁGULT —

Minden hogy kitágult, mióta
elmozdulhatok nézéseem mögül.
Nem fedi el többé képeivel
azt, aminek már nevet sem adok,
amibe már csak hanyatt bukhatok.
Áthullok eszméletemen.
Állandóan következem.

EZT HORDTAD —

Ezt hordtad hát magadban, ez nem
lettél soha élve: most, részeidre
hullva megannyi
tört felszín felmutat.

Nincs-hol, mincs-hogy-vonal:
széttörve, összeforrrhatatlan
itt van, megvan.

Hamis kapuidon
vártál — ezt az ütést is!
Vártad, mit hoz!
Nem tudtad: néptelenül már
oly rég elevenen-holtan
— visznek.

Alkonyati egeken
felhő hasonlított rád?
Ezt nem láttad soha:
ezt az ég-peremét.

MÁR

Már mocsarasodom. Ami külön-
válik belőlem: süpped. Csak egészben
nem férek át önmagamon.

MÚLJAK CSAK! HADD LEGYEK —

Múljak csak! hadd legyenek
tompább és teljesebb.
— Rosszabb felére lel,
ami most jól se kell.

Mind, mind a részletek!
Hadd legyenek csak övék.
Így lesz majd kevesebb,
mintsem hozzám elég.

TÖREDÉK HAMLETNEK

— ily egyetlené el-nem-gondolás
tehet csak. Minden megközelítés már
önmagától tünékeny: mérték,
melyet mindig saját
változása teremt meg; oly síp,
mely csak saját hangjára szól —

Ó, te állhatatlan odaadás,
te, kit már egy porszemnyi át-nem-szítált idő
megül halálosan —